

สาระการเรียนรู้ คริสตศาสนา	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง คุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการ	
ออกแบบโดย เซอร์แอสแตล เดอ เยซู สุเนตร โด่งสนั่น	โรงเรียน เซนต์โยเซฟแม่ระมาด
วันที่	25 กุมภาพันธ์ 2560

1. การให้ภาพรวม:

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนเข้าใจความหมายและความสำคัญของคุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการ คือ 1. ความรอบคอบ 2. ความยุติธรรม 3. ความกล้าหาญ และ 4. ความมัธยัสถ์หรือความพอเพียง
- นักเรียนปรับใช้คุณธรรมที่ได้เรียนรู้และผู้มีคุณธรรมเป็นบุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตประจำวัน สอดคล้องของตนจนกลายเป็นลักษณะนิสัยหรือคุณลักษณะประจำตัว

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- คุณธรรมพื้นฐานและบุคคลต้นแบบเป็นการเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ ในการประกอบความดี

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ความหมายและความสำคัญของ “คุณธรรม”
- ความหมายและความสำคัญของคุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการคือ
 1. ความรอบคอบ
 2. ความยุติธรรม
 3. ความกล้าหาญ
 4. ความมัธยัสถ์หรือความพอเพียง

1.4 เวลา (Time)

- 5 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินและวัดผล

- จากการร่วมมือกันวิเคราะห์และร่วมตอบคำถาม
- สังเกตความสนใจ ตั้งใจในการอ่าน ตอบคำถามการร่วมแสดงความคิดเห็น

3. การนำเสนอ

3.1 คาบที่ 1-4

3.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ในแต่ละคาบให้นักเรียนดูวิดีโอ บุคคลตัวอย่างมีและศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับคุณธรรมแต่ละด้าน

1. ความรอบคอบ: พระปิยะมหาราช กับพระคัมภีร์ในบท ฟป.4:8-9, มธ.25:1-13, ลก.12:39-40, ลก.16:1-8

2. ความยุติธรรม: เปาบุ๋นจิ้น กับพระคัมภีร์ในบท ลก.18:1-8, มธ.20:1-6

3. ความกล้าหาญ: พระศรีสุริโยทัย กับพระคัมภีร์ในบท มก.6:49, 14:60-65, ยชว. 1:6-9, ทมธ.1:7, ฮบ.11:30, ยก.2:25

4. ความมั่งคั่ง: พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 กับพระคัมภีร์ในบท ฟป.11-13, สดค. 34:19, 35:13, อสย.53:7

- แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 5 คน และเขียนสรุปคุณธรรมที่ปรากฏ พฤติกรรมที่แสดงถึงคุณธรรมนั้น และผลที่เกิดขึ้นแก่สังคมจากคุณธรรมนั้นที่สะท้อนจากบุคคลตัวอย่างและพระคัมภีร์ในบทที่ศึกษา

3.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนรู้และแบบอย่างที่ได้รับ

- ให้นักเรียนอ่านเพิ่มเติมเรื่องเกี่ยวกับคุณธรรมและคำอธิบายพระคัมภีร์ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละคาบ

- ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที้อ่านตามที่กำหนดไว้ในแต่ละคาบ จากนั้น ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องคุณธรรมนั้นๆ

อธิษฐานภาวนา

สวดภาวนาขอผลกำไรจากพระเจ้าในการประกอบความดี

3.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนอภิปรายว่า ในฐานะของนักเรียน นักเรียนควรปฏิบัติตัวหรือมีพฤติกรรมในชีวิตประจำวันอย่างไรที่สะท้อนถึงคุณธรรมตามแบบอย่างที่เป็นนั้น

- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจที่จะปฏิบัติประจำสัปดาห์และให้มารายงานในคาบถัดไป

เฉพาะคาบที่ 4

- แบ่งกลุ่มนักเรียน เพื่อแต่งและแสดงละคร เรื่อง “คุณธรรมพื้นฐาน 4 ประการในชีวิตของกัน” กลุ่มละ 5 นาที เพื่อแสดงในคาบถัดไป

3.2 คาบที่ 5

3.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- แต่ละกลุ่มแสดงละครที่ได้เตรียมตัวมาและชั้นเรียนร่วมกัน สรุปรบทเรียนรู้จากละครแต่ละเรื่อง
- ให้นักเรียนเขียนบันทึก 8-10 บรรทัด เรื่อง “คุณธรรมประจำใจของกัน” และอ่านแบ่งปันในชั้น

4. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

4.1 คาบที่ 1-4

4.1.1 หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณธรรมนี้ ผ่านทางบุคคลต่างๆและจากพระคัมภีร์ที่ได้ศึกษา นักเรียนรู้สึกต่างจากเมื่อก่อนอย่างไร?

4.1.2 จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้น?

4.2 คาบที่ 5

- นักเรียนเลือกใครเป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิต (Role Model) เพราะเหตุใด?

5. สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นและแผ่นซีดี
- หนังสือเรียนวิชาคริสตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

6. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์
- 1. อุปมาเรื่องหญิงสาวสิบคน (มธ: 1-13)
- 2. การให้ทาน การเตรียมพร้อมเมื่อนายกลับมา (ลก 12: 32-48)
- 3. ความฉลาดของผู้จัดการ การใช้เงินอย่างถูกต้อง (ลก 16: 1-13)
- 4. ผู้พิพากษาที่โรม โนธรรมกับหญิงม่ายผู้รบเร้า (ลก 18: 1-8)

อุปมาเรื่องหญิงสาวสิบคน

ข่าวดี มธ 25:1-13

¹อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับหญิงสาวสิบคนถือตะเกียงออกไปรอรับเจ้าบ่าว ²ห้าคนเป็นคนโง่ อีกห้าคนเป็นคนฉลาด ³หญิงโง่นำตะเกียงไปแต่มิได้นำน้ำมันไปด้วย ⁴ส่วนหญิงฉลาดนำน้ำมันใส่ขวดไปพร้อมกับตะเกียง ⁵ทุกคนต่างง่วงและหลับไปเพราะเจ้าบ่าวมาช้า ⁶ครั้นเวลาเที่ยงคืน มีเสียงตะโกนบอกว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปรับกันเถิด’ ⁷หญิงสาวทุกคนจึงตื่นขึ้นแต่งตะเกียง ⁸หญิงโง่พูดกับหญิงฉลาดว่า ‘ขอน้ำมันให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับแล้ว’ ⁹หญิงฉลาดจึงตอบว่า ‘ไม่ได้ เพราะน้ำมันอาจไม่พอสำหรับเราและสำหรับพวกเธอด้วย จงไปหาคนขายแล้วซื้อเอาเองดีกว่า’ ¹⁰ขณะที่หญิงเหล่านั้นกำลังไปซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึง หญิงสาวที่เตรียมพร้อมจึงเข้าไปในห้องงานแต่งงานพร้อมกับเจ้าบ่าว แล้วประตูก็ปิด ¹¹ในที่สุด พวกหญิงโง่ก็มาถึงพูดว่า ‘นายเจ้าขา นายเจ้าขา เปิดรับพวกเราด้วย’ ¹²แต่เขาตอบว่า ‘เราออกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ ¹³เพราะฉะนั้นจงตื่นเฝ้าระวังไว้เถิด เพราะท่านไม่รู้วันและเวลา

นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ดูเหมือนเป็นเรื่องขกเมฆ แต่จริง ๆ แล้วเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสมัยของพระเยซูเจ้า และยังสืบเนื่องต่อมาจนถึงทุกวันนี้

การแต่งงานถือเป็นงานใหญ่ของหมู่บ้าน ทุกคนพยายามจะมีส่วนร่วม ถ้าไม่เข้าร่วมขบวนแห่ของเจ้าบ่าวไปสู่บ้านใหม่ ก็จะยืนรอสองข้างทางที่ขบวนเจ้าบ่าวจะผ่านเพื่อแสดงความยินดี ฝ่ายเจ้าบ่าวก็จะพยายามเลือกเส้นทางสู่บ้านใหม่ที่ยาวที่สุด เพื่อให้ชาวบ้านมีโอกาสร่วมอวยพรและแสดงความยินดีมากที่สุด ความสำคัญของการแต่งงานมีมากจนพวกธรรมจารย์ถึงกับยอมให้ชาวยิวลาหยุดจากการศึกษาธรรมเนียมบัญญัติ เพื่อไปร่วมงานแต่งงานได้

นักท่องเที่ยวนักหนึ่งบันทึกไว้ว่า เขาเห็นหญิงสาวสิบคนแต่งกายสีสดไสเล่นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งพร้อมกับเดินรำไปตามถนนหน้ารถยนต์ของเขา ล่ามอธิบายว่าพวกเขากำลังเดินทางไปเป็นเพื่อนเจ้าสาว จนกว่าเจ้าบ่าวจะมาถึง นักท่องเที่ยวนักใจที่จะดูพิธีแต่งงานของชาวยิว แต่ล่ามส่ายหัวพร้อมกับตอบว่าเป็นไปไม่ได้เพราะไม่รู้ว่าจะมีพิธีคืนนี้ พรุ่งนี้ หรืออีกสองสัปดาห์ข้างหน้า สิ่งเดียวที่พอจะหาดูได้ระหว่างงานแต่งงานของคนชั้นกลางก็คือ “เพื่อนเจ้าสาวจีบกลับ”

แม้ชาวยิวจะตกลงกันว่าต้องมีคนส่งข่าวก่อนเจ้าบ่าวจะมา แต่สิ่งนี้ย่อมเกิดขึ้นได้ทุกโอกาส ไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวัน หัวค่ำ หรือเที่ยงคืน และเมื่อเจ้าบ่าวมาถึง บรรดาเพื่อนเจ้าสาวจะต้องออกไปต้อนรับ โดยมีกฎข้อหนึ่งว่าเมื่อพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ห้ามทุกคนออกนอกบ้านโดยไม่มีตะเกียงติดไฟไปด้วย เมื่อเจ้าบ่าวเข้าบ้านพร้อมกับปิดประตูแล้ว ผู้ที่มาทีหลังจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมงานเลี้ยงเด็ดขาด และที่แตกต่างจากบ้านเรามากก็คือ หลังวันแต่งงานคู่บ่าวสาวจะไม่ออกไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่อื่น แต่จะอยู่ที่บ้าน

ตลอดหนึ่งสัปดาห์เต็มเพื่อเลี้ยงฉลองร่วมกับเพื่อนเจ้าสาวและเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ได้รับเชิญ ตลอดเจ็ดวันคู่บ่าวสาวจะแต่งตัวและได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นเจ้าชายและเจ้าหญิง นับเป็นเจ็ดวันแห่งความทรงจำอันน่าประทับใจที่สุดเท่าที่ชายหญิงคู่หนึ่งพึงจะได้รับ สิ่งที่หญิงโง่พลาดจึงไม่ใช่เฉพาะพิธีแต่งงานเท่านั้น แต่รวมถึงความยินดีตลอดสัปดาห์แห่งความประทับใจนี้ด้วย

พระเยซูเจ้าทรงเล่านิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ด้วยจุดมุ่งหมายประการแรกคือ “*ตัดเดือนชาวยิว*”

ชาวยิวเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนาน พวกเขาควรจะได้เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้า แต่เหตุการณ์กลับตรงกันข้าม พวกเขาไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อมจึงถูกปิดกั้นจากพระอาณาจักรของพระเจ้า นอกจากตัดเดือนชาวยิวแล้ว พระองค์ยังทรงเตือนพวกเราทุกคนด้วย

1. มีบางสิ่งที่เราไม่สามารถหามาได้ในนาทีสุดท้าย คงเป็นการสายเกินไปสำหรับนักเรียนที่ห้องเรียนไม่ตั้งใจเรียน แต่มาขยันเตรียมสอบในวันสุดท้าย และคงสายเกินไปสำหรับเราที่จะแสวงหาความชำนาญหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยบางประการในทันทีทันใดโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เป็นการง่ายมากที่เราจะปล่อยให้หลายสิ่งหลายอย่างผ่านไปจนสายเกินกว่าจะเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการพบกับพระเจ้า *การสายเกินไป* ย่อมเป็น *โศกนาฏกรรมเสมอ*

2. มีบางสิ่งที่เราไม่สามารถขอยืมได้ หญิงโง่ไม่สามารถขอยืมน้ำมันเมื่อพวกเขาต้องการมันฉันทันใด เราก็ไม่สามารถขอยืม “*ความสัมพันธ์กับพระเจ้า*” เมื่อวาระสุดท้ายของเรามาถึงฉันทันนั้น นอกจากความสัมพันธ์กับพระเจ้าแล้ว นิสัยและความประพฤติต่าง ๆ ของเราก็ไม่สามารถขอยืมหรือสั่งซื้อจากที่ใดได้เลย เป็นเราเองที่ต้องสร้างและสะสมเอาตั้งแต่นี้

เมื่อเสียงระฆังส่งวิญญาณดังกังวานขึ้น คงไม่มีสิ่งใดน่าเศร้าใจเท่ากับเสียงของคำว่า “*สายเกินไป*”...

%%%%%%%%%

การเตรียมพร้อมเมื่อนายกลับมา

ข่าวดี ลก 12:32-48

³²‘ฝูงแกะน้อย ๆ เอ๋ย อย่ากลัวเลย’ เพราะพระบิดาของท่านพอพระทัยจะประทานพระอาณาจักรให้แก่ท่าน ³³‘จงขายทรัพย์สินของท่านและให้ท่าน จงหาเงินที่ไม่มีวันชำรุด จงหาทรัพย์สมบัติที่ไม่มีวันหมดสิ้นในสวรรค์ ที่นั่นขโมยเข้าไม่ถึงและแมลงขมวนไม่ทำลาย’ ³⁴เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ใด ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

³⁵‘ท่านทั้งหลายจงคาดสะเอวและจุดตะเกียงเตรียมพร้อมไว้’ ³⁶จงเป็นเสมือนผู้รับใช้ที่กำลังคอยนายกลับจากงานสมรส เมื่อนายมาและเกาะประตูจะได้เปิดรับ ³⁷ผู้รับใช้เหล่านั้นเป็นสุข ถ้านายกลับมาพบเขากำลังตื่นเฝ้าอยู่ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะคาดสะเอวพาผู้รับใช้เหล่านั้นไปนั่งโต๊ะและจะรับใช้เขาด้วย ³⁸ไม่ว่านายจะมาเวลาสองยามหรือสามยาม ถ้าพบผู้รับใช้กำลังทำเช่นนี้ ผู้รับใช้เหล่านั้นก็เป็นสุข ³⁹พึงรู้ไว้เถิด ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมาเวลาใด เขาคงไม่ปล่อยให้ขโมยงัดแงะบ้านของตน ⁴⁰ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในเวลาที่ท่านมิได้คาดหมาย’ ⁴¹เปโตรทูลว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ตรัสอุปมานี้สำหรับพวกเราหรือสำหรับทุกคน’ ⁴²องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘ใครเล่าเป็นผู้จัดการที่ซื่อสัตย์และรอบคอบซึ่งนายจะแต่งตั้งให้ดูแลผู้รับใช้อื่น ๆ เพื่อปันส่วนอาหารให้ตามเวลาที่กำหนด ⁴³ผู้รับใช้คนนั้นเป็นสุข ถ้านาย กลับมาพบเขากำลังทำดังนี้ ⁴⁴เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของตน ⁴⁵แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นคิดว่า “นายจะมาช้า” และเริ่มตบตีผู้รับใช้ทั้งชายและหญิง กินดื่มจนเมามาย ⁴⁶นายของผู้รับใช้คนนั้นจะกลับมาในวันที่เขามิได้คาดหมาย ในเวลาที่เขาไม่รู้ นายจะแยกเขาออก ให้ไปอยู่กับพวกคนที่ไม่ซื่อสัตย์ ⁴⁷ผู้รับใช้ที่รู้ใจนายของตน แต่ไม่เตรียมพร้อมและไม่ทำตามใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก ⁴⁸แต่ผู้รับใช้ที่ไม่รู้ใจนาย แม้ทำสิ่งที่ควรจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ผู้นั้นก็จะถูกทวงกลับไปมากด้วย’

หลังจากตรัสสอนอุปมาเรื่อง “เศรษฐีโง่” เพื่อชี้ให้เห็นอันตรายของการใช้ทรัพย์สมบัติในทางที่ผิดแล้ว (ลก 12:13-21) พระเยซูเจ้าทรงให้กำลังใจแก่ผู้ยากไร้หรือ “ฝูงแกะน้อย ๆ” ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะพระบิดาของท่านพอพระทัยจะประทานพระอาณาจักรให้แก่ท่าน” (ลก 12:32) พร้อมกับทรงแนะนำให้ “สะสมทรัพย์สมบัติที่ไม่มีวันหมดสิ้นในสวรรค์ ที่นั่นขโมยเข้าไม่ถึงและแมลงขมวนไม่ทำลาย” (ลก 12:33)

ที่ทรงแนะนำเช่นนี้เพราะในสมัยของพระองค์ ชาวบ้านนิยมวัดความมั่งคั่งกันที่เครื่องแต่งกายซึ่งอาจถูกขโมยหรือถูกแมลงกัดกินและทำลายได้ ตรงกันข้าม หากเราประดับอาคารณัฟายวิญญูณด้วยการให้ทานทำความดี และรักษาความบริสุทธิ์ไว้ ก็ไม่มีขโมยหรือแมลงใดจะมาทำลายได้ และที่สำคัญ トラบใดที่เรา

มุ่งมั่นแสวงหาทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ ทรานนั้นใจของเราก็จะยึดติดอยู่กับสวรรค์และสิ่งที่อยู่เบื้องบน แล้ว
นั้น เราจะตระหนักเช่นเดียวกับปัญญาจารย์ว่า “อนิจจัง อนิจจัง ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง” (ปญจ 1:2)

เมื่อทรงสอนให้ใจของเรายึดมั่นกับทรัพย์สินสมบัติที่ไม่มีวันหมดสิ้นในสวรรค์แล้ว พระองค์ตรัส
ต่อไปว่า “ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในเวลาที่ท่านมิได้คาดหมาย” (ลก
12:40)

พระวาจานี้มีความหมาย 2 นัย

1. ความหมายโดยเฉพาะคือ “การเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งของพระเยซูคริสตเจ้า” หรือที่เราคุ้นเคย
กันคือ “วันสิ้นพิภพ”

2. ความหมายโดยทั่วไปคือ “การที่พระเป็นเจ้าทรงเรียกเราแต่ละคนกลับไปเฝ้าพระองค์” หรือพูด
ง่าย ๆ คือ “ตาย”

พระองค์ตรัสว่า “ไม่ว่านายจะมาเวลาสองยามหรือสามยาม ถ้าพบผู้รับใช้กำลังตื่นเฝ้ารอรับ ผู้รับใช้
เหล่านั้นก็เป็นสุข” (ลก 12:38) แปลว่าไม่ว่าจะสิ้นพิภพหรือตาย ถ้าพระองค์ทรงพบเราตื่นเฝ้าอยู่ เราก็เป็น
สุข

พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงเล่าเรื่อง “ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์” เพื่อเป็นแนวทางในการ “ตื่นเฝ้า” แก่เราดังนี้

1. ทำทุกสิ่งให้เสร็จ

ปกติขีวามแ่งกายด้วยเสื่อยาวซึ่งรุ่มร่ามและเกาะกะเวลาทำงานหรือวิ่ง พวกเขาจึงคาดสะเอวด้วย
สายประคดแล้วดึงเสื่อขึ้นมารวบไว้เหนือสายประคดเพื่อให้คล่องตัวเวลาทำสิ่งต่าง ๆ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสั่ง
ให้เรา “คาดสะเอว” ย่อมเท่ากับว่าทรงปรารถนาให้เราคล่องตัวและกระตือรือร้นทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วง
เราแต่ละคนต่างมี “จุดหมาย” หรือ “ความตั้งใจ” ดี ๆ มากมายในชีวิต เช่น จะเป็นคนดี จะกลับใจ จะเลิกสุรา
จะละเว้นการพนัน จะซื่อสัตย์ จะให้อภัย จะช่วยเหลือผู้ขัดสน ฯลฯ แต่น่าเสียดายที่หลายคนทำสำเร็จเพียง
บางจุดหมาย บางจุดหมายทำได้ครั้งเดียว บางจุดหมายก็ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด ที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้น
ก็คือบางจุดหมายยังไม่ได้เริ่มแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำไป คำภาวนาของพระเยซูเจ้าที่ว่า “ข้าพเจ้าทำให้พระองค์
ทรงได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ในโลกนี้แล้ว โดยปฏิบัติภารกิจจนสำเร็จตามที่ทรงมอบหมายกับข้าพเจ้า” (ยน
17:4) คงช่วยเตือนใจเราให้ระลึกรู้เสมอว่า แม้พระเยซูเจ้าเองยังต้อง “ปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ” เพราะฉะนั้น
ก่อนคำสิ้นนี้จะมาถึง ขออย่าให้เราปล่อยสิ่งใดค้างคาไว้เลย

2. คำนึงกับผู้อื่น

ผู้จัดการผู้หนึ่งจะเป็นสุขได้อย่างไรกันหากเขามีเรื่องบาดหมางกับผู้รับใช้คนอื่น ๆ เช่นเดียวกัน เรา
จะตาย “ตาหลับ” ได้อย่างไรกันหากเรายังมีเรื่องบาดหมางกับคนอื่น ๆ นักบุญเปาโลจึงสอนว่า “จงเลิก
โกรธก่อนดวงอาทิตย์ตก” (อฟ 4:26) ด้วยเกรงว่าดวงอาทิตย์ตกครั้งนี้ อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับเรา

3. สร้างสันติสุข

ด้วยการ “จุดตะเกียงเตรียมพร้อมไว้” (ลก 12:35) “บาป” ก่อให้เกิดความมืดมิด ทำให้ตะเกียงดับ และทำให้ใจของเราไม่มีสันติสุข จะแตกต่างกันสักแค่ไหนสำหรับคนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีสันติสุขตามหนทางของพระเยซูเจ้าและกำลังจะจากโลกนี้ไปสู่ “อ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้า” กับคนที่ดำเนินชีวิตในความมืดและกำลังจะจากโลกนี้ไปหา “คนแปลกหน้าหรือศัตรู”? เพราะฉะนั้น จง “จุดตะเกียงเตรียมพร้อมไว้” ด้วยการสร้างสันติสุขในจิตใจของเราเถิด

ตรงกันข้ามกับผู้รับใช้ที่ตื่นเฝ้าและเป็นสุขก็คือ “ผู้รับใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์” ผู้จัดการในนิทานเปรียบเทียบที่พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงก็คือผู้รับใช้หรือทาสนั่นเอง พวกเขาได้รับการแต่งตั้งจากนายให้มีส่วนรับผิดชอบในการดูแลทาสด้วยกันเอง รวมถึงดูแลบ้าน และทรัพย์สินต่าง ๆ ของนาย ความซื่อสัตย์และความฉลาดรอบคอบจึงเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นของผู้ที่จะเป็นผู้จัดการ

ส่วนผู้จัดการที่ถูกปลดไปอยู่ร่วมกับผู้รับใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์นั้น (ลก 12:46) สาเหตุเป็นเพราะเขาทำผิดพลาดสำคัญ 2 ประการด้วยกัน คือ

1. **เขาคิดว่านายไม่อยู่** “จึงเริ่มคบตีผู้รับใช้ทั้งชายและหญิง กินดื่มจนเมามาย” (ลก 12:45) แทนที่จะดูแลทุกข์สุขของผู้รับใช้ หรือดูแลบ้านช่องและผลประโยชน์จากทรัพย์สินของนาย หากเราเป็นนายก็คงได้ผู้จัดการคนนี้ออกแน่ โดยหารู้ไม่ว่าเราเองก็ทำตัวไม่ต่างไปจากเขาเท่าใดนัก เรามักแบ่งชีวิตของเราออกเป็นส่วน ๆ หรือไม่ก็ขีดเส้นแบ่งระหว่าง “เรื่องของวิญญูณ” กับ “เรื่องทางโลก” ส่วนใดเกี่ยวข้องกับวิญญูณ เราก็ดำเนินชีวิตไม่มีที่ติราวกับว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่เบื้องหน้า ส่วนใดเป็นเรื่องทางโลก เราก็ดำเนินชีวิตราวกับว่า “พระเจ้าไม่อยู่” หรือสถานที่นี้และเวลานี้ “ไม่มีพระเจ้า” แต่การดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสตชนที่ดีต้องไม่มีคำว่า “นายไม่อยู่” และต้องไม่มีคำว่า “ขอเวลานอก” ทุกลมหายใจและทุกเสี้ยววินาทีของชีวิต ต้องอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้านายสูงสุดของเราเสมอ

2. **เขาคิดว่ามีเวลา** เพราะ “นายจะมาช้า” (ลก 12:45) ในโลกนี้ไม่มีเคราะห์กรรมใดเลวร้ายเท่ากับความคิดว่า “ยังมีเวลาเหลืออีกมาก” แม้พระเยซูเจ้าเองยังต้องเตือนพระองค์เองว่า “ตราบใดที่ยังเป็นกลางวันอยู่ เราทั้งหลายต้องทำกิจการของผู้ที่ทรงส่งเรามา แต่เมื่อกลางคืนมาถึง ก็ไม่มีใครทำงานได้” (ยน 9:4) เพราะฉะนั้น เราต้องดำเนินชีวิตราวกับไม่มีคำว่า “พรุ่งนี้” อยู่ในพจนานุกรม

อนึ่ง การรู้ใจนายถือเป็นอภินิหารและพระพรสูงส่งยิ่ง เพราะนั่นแสดงว่านายไว้ใจจนกล้าบอก “ความในใจ” หรือไม่ก็ต้องเป็นคนใกล้ชิดจนสามารถเรียนรู้ใจของนายได้ แต่ “อภินิหาร” หรือ “พระพรของพระเจ้า” นั้นมาพร้อมกับ “ความรับผิดชอบ” ดังที่ทรงตรัสว่า “ผู้รับใช้ที่รู้ใจนายของตน แต่ไม่เตรียมพร้อมและไม่ทำตามใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก” (ลก 12:47) พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็น คริสตชน ได้มีโอกาสรู้จักพระเจ้าและพระอาณาจักรของพระองค์ รู้จักความหมายของชีวิตและหนทางที่จะทำให้ชีวิตของเราบรรลุเป้าหมายสูงสุด

การรู้จัก “หนทาง ความจริง และชีวิต” เป็นพระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ! แล้วเราจะรับผิดชอบอย่างไร ?

การใช้เงินทองอย่างถูกต้อง

ข่าวดี ลก 16:1-13

¹พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาศิษย์อีกว่า ‘เศรษฐีผู้หนึ่งมีผู้จัดการดูแลผลประโยชน์คนหนึ่ง มีผู้มาฟ้องว่าผู้จัดการคนนั้นผลาญทรัพย์สินของนาย ²เศรษฐีจึงเรียกผู้จัดการมาถามว่า “เรื่องที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้าเป็นอย่างไร จงทำบัญชีรายงานการจัดการของเจ้า เพราะเจ้าจะไม่ได้เป็นผู้จัดการอีกต่อไป” ³ผู้จัดการจึงคิดว่า “ฉันจะทำอย่างไร นายจะไล่ฉันออกจากหน้าที่ผู้จัดการแล้ว จะไปขุดดินก็ทำไม่ไหว จะไปขอตานก็อายเขา ⁴ฉันรู้แล้วว่าจะทำอย่างไรเพื่อว่าเมื่อฉันถูกไล่ออกจากหน้าที่ผู้จัดการแล้ว จะมีคนรับฉันไว้ในบ้านของเขา” ⁵เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายเข้ามาทีละคน ถามคนแรกว่า “ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าเท่าไร” ⁶ลูกหนี้ตอบว่า “เป็นหนี้น้ำมันมะกอกหนึ่งร้อยถัง” ผู้จัดการจึงบอกว่า “นำไปสัญญาของท่านมา นั่งลงเร็ว ๆ เขียนแก้เป็นห้าสิบถัง” ⁷แล้วเขาถามลูกหนี้อีกคนหนึ่งว่า “แล้วท่านล่ะ เป็นหนี้ที่อยู่เท่าไร” เขาตอบว่า “เป็นหนี้ข้าวสาลีหนึ่งร้อยกระสอบ” ผู้จัดการจึงบอกว่า “เอาไปสัญญาของท่านมาแล้วเขียนแก้เป็นแปดสิบกระสอบ” ⁸ ‘นายนี้กษมผู้จัดการทุจริตคนนั้นว่าเขาทำอย่างเฉลียวฉลาด ทั้งนี้ก็เพราะบุตรของโลกนี้มีความเฉลียวฉลาดในการติดต่อกับคนประเภทเดียวกันมากกว่าบุตรของความสว่าง’ ⁹ ‘ดังนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงใช้เงินทองของโลกธรรมนี้เพื่อสร้างมิตรให้ตนเอง เพื่อว่าเมื่อเงินทองนั้นหมดสิ้นแล้ว ท่านจะได้รับการต้อนรับผู้ที่พำนักนิรันดร ¹⁰ผู้ที่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย ¹¹เพราะฉะนั้นถ้าท่านไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเงินทองของโลกธรรมแล้ว ผู้ใดจะวางใจมอบสมบัติแท้จริงให้ท่านดูแลเล่า ¹²ถ้าท่านไม่ซื่อสัตย์ในการดูแลทรัพย์สมบัติของผู้อื่น ผู้ใดจะให้ทรัพย์สมบัติของท่านแก่ท่าน ¹³ ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้’

อุปมาเรื่อง “**ผู้จัดการฉลาด**” อธิบายได้ยากเพราะมีแต่คนเลวทั้งเรื่อง !

คนแรกที่จะกล่าวถึงคือ “**ผู้จัดการ**” ในประเทศยากจนอย่างเช่นปาเลสไตน์ มีเจ้าของที่ดินจำนวนไม่น้อยหลบไปอาศัยอยู่ต่างประเทศซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายมากกว่า โดยแต่งตั้งทาสที่ไว้ใจได้คนหนึ่งให้เป็นผู้จัดการดูแลทาสคนอื่น ๆ รวมถึงบ้านช่อง ที่ดิน ทรัพย์สมบัติ และผลประโยชน์ที่พึงได้ทั้งหมด แต่แทนที่ผู้จัดการคนนี้จะทำหน้าที่ให้สมกับที่นายไว้วางใจ เขากลับฉ้อฉล ขี้โกง และผลาญทรัพย์สมบัติของนาย (ลก 16:1)

กลุ่มที่สองคือ “**บรรดาลูกหนี้**” พวกเขาควรต้องจ่ายค่าเช่าแก่เจ้าของที่ดินเป็นผลผลิตตามสัดส่วนที่ได้ตกลงกันไว้ แต่เมื่อผู้จัดการเสนอให้แก้สัญญาเพื่อลดค่าเช่าให้น้อยลง พวกเขากลับยอมสมรู้ร่วมคิดกัน

โกงเศรษฐกิจทั้ง ๆ ที่รู้อยู่เต็มอกว่าผิด ผู้จัดการแก้สัญญาในทางที่เป็นคุณแก่ลูกหนี้ ก็เพราะหวังว่าบรรดาลูกหนี้ จะสำนึกในบุญคุณและให้ความช่วยเหลือหลังถูกเศรษฐกิจไล่ออกจากงาน อีกวัตถุประสงค์หนึ่งก็เพื่อชักนำ บรรดาลูกหนี้ให้เข้ามามีส่วนร่วมในความผิดฐานฉ้อฉล ซึ่งเปิดช่องให้เขาขู่เข็ญหาผลประโยชน์จากลูกหนี้ (blackmail) ได้ในภายหลัง

สุดท้ายตัว “เศรษฐกิจ” เองก็มีส่วนเลว เพราะแทนที่จะตำหนิ เขากลับ “นิกชมผู้จัดการทุจริตคนนั้นว่า ทำอย่างเฉลียวฉลาด” (ลก 16:8)

แม้จะเต็มไปด้วยเรื่องราวของคนเลว กระนั้นก็ตาม ลูกชายยังสามารถสอดแทรกคำสอนของพระเยซูเจ้า ไว้ได้อย่างน้อย 4 ประการด้วยกัน กล่าวคือ

1. ต้องทุ่มเทความพยายามให้แก่เรื่องของจิตใจเท่ากับเรื่องทางโลก

เมื่อพระองค์ตรัสว่า “บุตรของโลกนี้มีความเฉลียวฉลาดในการติดต่อกับคนประเภทเดียวกันมากกว่า บุตรของความสว่าง” (ลก 16:8) อย่าเพิ่งคิดว่าพระองค์กำลังชื่นชมบุตรของโลกนี้ว่าเก่งกว่าบุตรของความ สว่าง ตรงกันข้าม พระองค์กำลังเรียกร้องแก่น้อยใจ ให้คริสตชนทุกคนกระตือรือร้นและคิดหาทางบรรลุ ความดี คู่เคียงกับชาวโลกที่ทุ่มเทความพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง ชื่อเสียง เกียรติยศ และความสะดวกสบายในทุกด้าน หากเราใส่ใจเรื่องของวิญญาณเท่ากับเรื่องธุรกิจ เราจะเป็นคนดี และมีสันติสุขในจิตใจมากกว่านี้อีกสักเพียงใด แต่น่าเสียดายที่ครั้งแล้วครั้งเล่า เราทุ่มเทเงินทอง เวลา และความพยายามเพื่อความ สุข ความเพลิดเพลิน งานอดิเรก หรือสิ่งที่เราชอบ มากกว่าเพื่อพระเจ้าและพระศาสนจักรมากมายหลายเท่านี้ *อย่าลืมว่า เราจะเป็นคริสตชนที่แท้จริงและบังเกิดผลไม่ได้เลย หากเราไม่ทุ่มเท ความพยายามให้เท่ากับที่เราทุ่มเทแก่กิจกรรมทางโลก*

2. มิตรภาพมีคุณค่าเทียบเท่าและถาวร

พระองค์ตรัสว่า “จงใช้เงินทองของโลกอธรรมนี้เพื่อสร้างมิตรให้ตนเอง เพื่อว่าเมื่อเงินทองนั้นหมด สิ้นแล้ว ท่านจะได้รับการต้อนรับสู่ที่พำนักนิรันดร” (ลก 16:9) พระประสงค์ของพระองค์ก็คือ ให้เราใช้ ทรัพย์สินเงินทองในโลกนี้เพื่อสร้าง “มิตรภาพ” เพราะ “มิตรภาพ” คือสิ่งที่มีคุณค่าแท้จริงและคงอยู่ถาวร เหตุผลคือ

2.1 มิตรภาพอันเกิดจากการให้ มีผลต่อชีวิตนิรันดรของเราเอง แม้ชาวอียิปต์เชื่อเช่นเดียวกันว่าการให้ทานคนจนช่วยให้พวกเขามีเครดิตดีในโลกหน้า ดังที่พวกเรีบปีสอนกันว่า “คนรวยช่วยคนจนในโลกนี้ ส่วนคนจนช่วยคนรวยในโลกหน้า” พระคำรัสของพระเยซูเจ้าบ่งบอกว่า ความมั่งคั่งและมั่นคงที่แท้จริงไม่ได้ ขึ้นกับสิ่งที่เรา “มี” แต่ขึ้นกับสิ่งที่เรา “ให้” ยิ่งให้มาก เราก็ยิ่งมั่งคั่งและมั่นคงมากในโลกหน้า

2.2 มิตรภาพอันเกิดจากการให้ ส่งผลดีต่อทุกคนบนโลกนี้ หากเราใช้ทรัพย์สินเงินทองเพื่อตัวเอง ผลประโยชน์ย่อมเกิดแก่ตัวเราเพียงผู้เดียว แต่หากเราใช้ทรัพย์สินเงินทองเพื่อส่วนรวม นอกจากจะเกิดผลดี แก่ตัวเราเองแล้ว ยังเกิดประโยชน์ต่อเพื่อนพี่น้องและมนุษยชาติอีกด้วย มีนักวิชาการ นักวิจัย นักเรียน นักศึกษา จำนวนมากมายซึ่งต่างก็เป็นหนี้บุญคุณของบรรดาผู้มีใจบุญ ที่ได้สละเงินทองเป็นทุนการศึกษาและ ค้ำค้ำว่าวิจัยสิ่งต่าง ๆ อันส่งผลให้ชีวิตของเรามีความปลอดภัยมากขึ้น ยืนยาวมากขึ้น และสะดวกสบายมาก

ขึ้น เช่นเดียวกัน มีคนอีกมากมายเท่าไรที่มีโอกาสกินอาหารครบสามมื้อเพราะความใจบุญของเรา เพราะฉะนั้น เราจึงควรเตือนใจตนเองอยู่เสมอว่า “การมี” ทรัพย์สมบัติไม่ใช่บาป แต่บาปขึ้นอยู่กับ “การใช้” ทรัพย์สมบัติของเราเอง ยังมีมาก ยิ่งต้องให้มาก

3. ผู้ที่ซื่อสัตย์จะได้สมบัติแท้

พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะไม่ใช่ซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” (ลก 16:10) หลักการนี้ปรากฏเด่นชัดในทุกธุรกิจ ไม่มีผู้ใดได้ตำแหน่งสูงขึ้นไป หากเขาไม่พิสูจน์ให้เห็นความซื่อสัตย์และมีความสามารถในตำแหน่งเล็ก ๆ เสียก่อน แต่พระเยซูเจ้าทรงขยายหลักการดังกล่าวไปถึงชีวิตนิรันดร์ด้วย เมื่อทรงตรัสว่า “ถ้าท่านไม่ใช่ซื่อสัตย์ในเรื่องเงินทองของโลกอธรรมแล้ว ผู้ใดจะวางใจมอบสมบัติแท้จริงให้ท่านดูแลเล่า” (ลก 16:11)

ความคิดของพระองค์คือ “บนโลกนี้ พระเจ้าทรงให้ท่านยืมและดูแลสิ่งต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ของของท่าน ไม่มีทางเลยที่ท่านจะเป็นเจ้าของมันตลอดไปเพราะตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ ตรงกันข้าม ในสวรรค์ท่านจะได้รับสมบัติที่เป็นของท่านจริง ๆ และคงอยู่ชั่วนิรันดร์ หากท่านใช้สิ่งที่ท่านเป็นเพียงผู้ดูแลในโลกนี้อย่างถูกต้อง” พระองค์กำลังสอนเราว่า หากเราซื่อสัตย์ในการใช้เงินทองตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์จะทรงมอบสมบัติแท้จริงให้เราดูแลตราบชั่ววันนิรันดร์

4. ไม่มีผู้ใดรับใช้นายสองคนได้

พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง” (ลก 16:13) “ข้า” หรือ “บ่าว” คือทาส ซึ่งมีสถานภาพตามกฎหมายเทียบเท่าสมบัติชิ้นหนึ่งของนาย สมบัติเป็นของนายตลอดไปฉันใด ทาสก็เป็นของนายตลอดไปทั้งชีวิตและทุกลมหายใจฉันนั้น ไม่มีเวลาใดเลยที่ทาสจะสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ ต่างจากปัจจุบันที่ “ลูกจ้าง” ทำงานให้นายจ้างเฉพาะเวลาทำการเท่านั้น หลังเลิกงานเขายังมีโอกาสทำงานอื่นเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ตนเอง เช่น สอนพิเศษ ร้องเพลง ขายประกัน ขายอาหารเสริม ฯลฯ

เมื่อตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (ลก 16:13) พระองค์กำลังเรียกร้องให้เราได้รับใช้พระเจ้าไม่ใช่ในฐานะ “ลูกจ้าง” แต่ในฐานะ “ข้า”

“ข้า” ต้องรับใช้นายทุกลมหายใจฉันใด เราก็ต้องรับใช้พระเจ้าทุกลมหายใจฉันนั้น จะเสียเวลาไปรับใช้เงินทองไม่ได้

ต่อเมื่อรับใช้พระเจ้าสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญา และสุดกำลังของเราแล้วนั้นแหละ เราจึงจะสามารถใช้เงินทองของโลกนี้ตามพระประสงค์เพื่อความมั่งคั่งและมั่นคงในโลกหน้าได้

%%%%%%%%%

ผู้พิพากษาที่โรมโนธรรมและหญิงม่ายผู้รบเร้า

ข่าวดี ลก 18:1-8

¹พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องอุปมาเรื่องหนึ่งแก่บรรดาศิษย์เพื่อสอนว่าจำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อถอย ²พระองค์ตรัสว่า ‘ผู้พิพากษาคคนหนึ่งอยู่ในเมืองหนึ่ง เขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด ³หญิงม่ายคนหนึ่งอยู่ในเมืองนั้นด้วย นางมาพบเขารั้งแล้วรั้งเล่าพูดว่า “กรุณาให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันสู้กับคู่ความเถิด” ⁴ผู้พิพากษาผู้นั้นไม่ยอมทำตามทีนางขอร้อง จนเวลาผ่านไปประยะหนึ่ง จึงคิดว่า “แม้ว่าฉันไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด ⁵แต่เพราะหญิงม่ายผู้นี้มาทำให้ฉันรำคาญ ฉันจึงจะให้นางได้รับความยุติธรรม เพื่อมิให้นางรบเร้าฉันอยู่ตลอดเวลา” ⁶องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นพูดซิ ⁷แล้วพระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่ผู้เลือกสรรที่ร้องหาพระองค์ทั้งวันทั้งคืนดอกหรือ พระองค์จะไม่ทรงช่วยเขาทันทีหรือ ⁸เราบอกท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมา จะทรงพบความเชื่อในโลกนี้หรือ’

พระเยซูเจ้าทรงระบุวัตถุประสงค์ในการเล่าอุปมาเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนคือ **“จำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อถอย”** (ลก 18:1)

“เสมอ” ตรงกับภาษากรีก *pántote* (พานตอต) บ่งบอกถึงการภาวนาโดยสม่ำเสมอด้วยความพากเพียร ต่างจาก *ádialeptōs* (อาดิอาเลฟโตส) ใน 1 ธส 5:17 ซึ่งหมายถึงการภาวนาโดยไม่รู้จักหยุด แปลว่า **พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เราภาวนายี่ดยาวไม่รู้จักหยุด แต่ทรงปรารถนาให้เราภาวนาบ่อย ๆ ด้วยความสม่ำเสมอและพากเพียรไม่ท้อถอย**

ผู้พิพากษา ในอุปมาเรื่องนี้คงไม่ใช่ชาวยิว เพราะชาวยิวไม่นิยมนำคดีความขึ้นศาลให้ผู้พิพากษาคตัดสิน แต่จะนำไปให้ผู้อาวุโสชี้ขาด และในการพิจารณาคดีของชาวยิว ผู้อาวุโสต้องประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย 3 คน คนหนึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายโจทก์ อีกคนหนึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายจำเลย ส่วนคนที่สามได้รับการแต่งตั้งโดยอิสระ เหมือนระบอบอนุญาโตตุลาการในบ้านเรา สันนิษฐานว่าผู้พิพากษาคคนนี้เป็นหนึ่งในบรรดาข้าราชการที่โรมหรือกษัตริย์เฮโรดแต่งตั้งให้ทำหน้าที่พิพากษา ซึ่งที่ผ่านมามีคนพวกนี้ขึ้นชื่อลือชามากในเรื่องการรับสินบน หากโจทก์ไม่จ่ายสินบนก็อย่าหวังเลยว่าคดีจะจบหน้า และบางครั้งพวกเขาบิดเบือนความยุติธรรมเพียงเพื่อแลกกับเนื้องานเดียว ชาวยิวเอือมระอากับพฤติกรรมของผู้พิพากษาคพวกนี้ ถึงกับล้อเลียนพวกเขาด้วยการเปลี่ยนชื่อตำแหน่งทางการจาก Dayyaneh Gezeroth (ดัยยานห์ เกเซอร์ธ) ซึ่งหมายถึง “ผู้พิพากษาลงโทษ” เป็น Dayyaneh Gezeloth (ดัยยานห์ เกเซลธ) เพื่อหมายถึง “ผู้พิพากษาโจร”

หญิงม่าย เป็นสัญลักษณ์ของคนยากจนและปกป้องตัวเองไม่ได้ พระเจ้าจึงทรงเอาพระทัยใส่พวกนางเป็นพิเศษถึงกับตรัสสั่งว่า “ท่านจะต้องไม่ข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้า ถ้าท่านข่มเหงเขา เขาจะร้องขอความช่วยเหลือจากเรา เราจะฟังเสียงร้องขอของเขาอย่างแน่นอน เราจะโกรธมาก และจะฆ่าท่านให้ตายในสงคราม ภรรยาของท่านจะต้องเป็นม่าย และลูกของท่านจะเป็นกำพร้า” (อพย 22:21-23) นักบุญยากอบเสริมว่า “ความเลื่อมใสศรัทธาบริสุทธิ์และไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าพระบิดา คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน” (ยก 1:27) แต่เนื่องจากผู้พิพากษาคณดังกล่าว “ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด” (ลก 18:2) กอปรกับหญิงม่ายไม่มีทั้งเงิน ไม่มีทั้งอิทธิพล จึงดูเหมือนว่านางจะหมดหวังโดยสิ้นเชิงที่จะได้รับความยุติธรรมจากผู้พิพากษาคณนี้ กระนั้นก็ตาม **สิ่งเดียวที่นางมีคือความเพียร** นางมาพบผู้พิพากษาคณแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า พูกว่า “กรุณาให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันผู้กับคู่ความเถิด” (ลก 18:3) เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ผู้พิพากษาคณนั้นจึงคิดว่า “แม้ว่าฉันไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด แต่เพราะหญิงม่ายผู้นี้มาทำให้ฉันรำคาญ ฉันจึงจะให้นางได้รับความยุติธรรม เพื่อมิให้นางรบเร้าฉันอยู่ตลอดเวลา” (ลก 18:4-5) **เขายอมจำนนต่อความเพียรของนาง !**

อนึ่ง สิ่งที่ต้องระลึกถึงอยู่เสมอคืออุปมาเรื่องนี้ไม่ต้องการเปรียบเทียบความ **“เหมือน”** แต่ต้องการชี้ให้เห็นความ **“แตกต่าง”** อย่างสุดขีดระหว่างพระเจ้ากับผู้พิพากษาธรรม

ประเด็นแรก ผู้พิพากษาในอุปมาเป็นคนโลก รับสินบน บิดเบือนความจริง หากินบนความทุกข์ร้อนของคนอื่น ส่วนพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา และทรงเป็นองค์ความดีบริบูรณ์อย่างไม่มีขอบเขต

ประเด็นที่สอง ผู้พิพากษาไม่รู้จักหญิงม่ายผู้ยากจนและต่ำต้อยคนนี้มาก่อน จึงไร้ความผูกพันอันใดต่อกันทั้งสิ้น ส่วนเราเป็นบุตรของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรร มีหรือที่พระองค์จะทรงทอดทิ้งหรือไม่ หวงแหนบุตรของพระองค์ ? ในเมื่อผู้พิพากษาธรรมยังยินยอมให้ความยุติธรรมแก่หญิงม่ายเพราะทนความเพียรของนางไม่ได้ โฉนดเลขพระเจ้าผู้เป็น **“บิดา”** ผู้ทรงรักและห่วงใยลูก จะไม่เต็มพระทัยมอบทุกสิ่งที่คุณต้องการดอกหรือ ? คำถามนี้ไม่ต้องคาดเดาคำตอบเลย เพราะพระเยซูเจ้าทรงยืนยันชัดเจนว่า **“เรารอบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่เขาโดยเร็ว”** (ลก 18:8)

“โดยเร็ว” ตรงกับคำกรีก táchei (ตาเคีย) หมายถึง **“ในไม่ช้า”** หรือ **“ในเวลาอันสั้น”** ไม่ใช่หมายถึง **“ทันที”** (เทียบ กจ 12:7; 22:18; 25:4) จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่เราจะคาดหวังว่า **“ขอปุ๊บต้องได้ปั๊บ”** แล้วพาลบ่นว่าพระเจ้าว่าทำไมไม่สดับฟังคำอธิษฐานภาวนาของเราสักที ! อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงมีเหตุผลที่ **“ดีที่สุด”** สำหรับเราเสมอ... บ่อยครั้งที่พ่อแม่ปฏิเสธคำขอของลูกก็เพราะรู้ว่าสิ่งที่ขอนั้นก่อให้เกิดผลร้ายมากกว่าผลดี เช่น ลูกขอเงินเพื่อชื้อยาบ้า เล่นเกม เล่นการพนัน เป็นต้น พระเจ้าก็ทรงเป็นเช่นเดียวกัน พระองค์จะไม่ประทานสิ่งที่เป็นผลร้ายแก่บรรดาบุตรของพระองค์เด็ดขาด

อีกเหตุผลหนึ่งคือเราไม่รู้อนาคต เราไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้าหรืออีกหนึ่งวันข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น? แต่พระเจ้าทรงล่วงรู้อนาคต พระองค์ทรงทราบว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเราในระยะยาว พระองค์จึงไม่ประทานสิ่งที่ฉาบฉวยหรือเป็นเพียงผักชีโรยหน้าแก่เรา

ขอเพียงให้เราวางใจและพากเพียรในการสวดภาวนา อีกทั้งมั่นคงในความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา จะทรงพบความเชื่อในโลกนี้ (ลก 18:8) และหนทางหนึ่งที่จะรักษาความเชื่อไว้ได้ก็คือ ลงทำยคำภาวนาของเราทุกครั้งว่า “พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน เหมือนในสวรรค์” (มัธ 6:10)

%%%%%%%%%